

Пряміцин Кирило Юрійович

студент першого курсу ФСП НТУУ «КП»

Науковий керівник:

Чепульченко Тетяна Олексіївна

к.ю.н., доцент ФСП НТУУ «КП»

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПРОЦЕСУ ПРИЙНЯТТЯ ЗАКОНІВ В УКРАЇНІ

На даному етапі розвитку української держави кількісні показники законотворчого процесу, хоча й відповідають загальносвітовим стандартам, однак не можна вважати їх підкріпленими якісними. Дана неефективність спричиняється недостатнім правовим врегулюванням процесу прийняття законів та невисока якість законопроектів, що подаються на розгляд Верховної Ради.

Чітке регламентування порядку прийняття законів бути сприятиме стабільності законодавства. «Наявність стабільності закону свідчить про високий рівень культури законотворення, реалізацію законності і забезпечення відкритості та гласності у прийнятті державних рішень (їх втілення є і закон)»[1]

На даному етапі розвитку є необхідність прийняти єдиний законодавчий акт, який закріпить вимоги щодо розроблення законопроектів, порядку прийняття законів, набрання ними чинності, обліку, системи та нормопроектувальної техніки. Таку роль, на нашу думку, повинен виконувати Закон «Про нормативно-правові акти», що закріплював би напрацювання теорії права стосовно даного джерела права з метою підвищення якості та стабільності законодавства України. У Верховній Раді України у першому читанні було розглянуто законопроект «Про нормативно-правові акти» та готується Комітетом з питань правової політики до другого. Важливість прийняття цього закону не можливо переоцінити, однак постають проблеми, пов'язані з його якістю та питаннями процесуального забезпечення.

Проаналізувавши законодавство, що регламентує здійснення законотворчого процесу, ми дійшли висновків про те, що чинне законодавство досить фрагментарно забезпечує його регулювання. Реформування правового регулювання потребують як матеріальні, так і процесуальні аспекти діяльності Верховної Ради та інших учасників законодавчого процесу.

В даному законі є необхідним нормативна регламентація стадій законодавчого процесу: порядку підготовки, оформлення та внесення законопроектів до парламенту, розгляду та прийняття закону, його оприлюднення та ведення в силу. Адже закон – це нормативний акт, який має вищу юридичну силу. Отже, ми цілком переконані в тому, що потрібен спеціальний закон, який закріпить правовий статус закону як акта вищої юридичної сили та визначить особливу законодавчу процедуру прийняття та ухвалення, встановить особливі гарантії конституційності законів.

Забезпечити дієвість законодавчих актів й ефективно регуляцію відносин між органами державної влади, закони передусім повинні сприйматися суспільством такими, які ухвалені відповідно до установленної легітимної процедури. В іншому разі, існує небезпека масового недотримання новоприйнятого законодавства. Особливо в ситуації, яка нині скалася в процесі прийняття законів, який є хаотичним і погано організованим (проблема відомих в народі «кнопкодавів»); це може призвести до того, що в суспільстві сформується думка, що депутати не здатні професійно здійснювати ефективну законотворчу роботу.

Легітимність новоприйнятих законів є гострим проблемою не тільки з точки зору парламентської процедури, яка не є усталеною, але й для парламентаріїв, що за наявності регламенту не дотримуються його положень. Поступово зникає мотивація щодо дотримання законодавчих положень, якщо Верховна Рада, що їх приймає, не здатна дотримуватися власних норм, що є однією із причин гальмування розвитку України як правової держави.

В Україні позитивним зрушенням у законодавчому регулюванні законотворчого процесу є прийняття Закону України «Про Регламент Верховної Ради України». Даний нормативно-правовий акт регламентує порядок законодавчої діяльності. У правовій державі саме процес, за яким парламент приймає рішення, має визначальне значення для дотримання їх легітимності. Усе більше держав стають на шлях розвитку демократичної, правової держави, вищі органи законодавчої влади цих країн дотримуються демократичних процедур діяльності, що раніше не були нормою в суспільстві. Розглядаючи дану ситуацію можемо зробити висновок, що визнання громадянами легітимності парламентських рішень впливає на позитивний розвиток країни в цілому. Представницький характер парламенту означає, що для забезпечення дотримання суспільних інтересів у законодавчому органі їх рішення повинні бути визнані більшістю суспільства. Якщо цього не буде забезпечено, парламент ризикує втратити довіру населення та підтримку його нововведень. Це особливо небезпечно з огляду на структурне становлення демократичних інститутів влади в перехідному суспільстві, оскільки парламент виступає органом влади, який відповідальний за створення законодавчого поля, що буде сприяти розвитку принципу верховенства права та закону, побудові громадянського суспільства та правової держави.

Можна зробити висновок, щодо негативних факторів здійснення законодавчого процесу за відсутності його чіткого нормативно-правового регулювання. Виникає необхідність поставити розробки науковців в галузі правотворчості на законодавчий рівень, оскільки плюралізм учасників законодавчого процесу набуває рис правового нігілізму. Внаслідок цього отримуємо низьку якість законодавчих актів.

Список використаної літератури

1. Монастирський Д. А. Забезпечення стабільності закону у законотворчості. Д.А. Монастирський // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2006. - №2. – с. 96